

Jane za Rexem ještě několikrát zavolala, bylo to však zbytečné. Vzdechla si, zůstala sama uprostřed potměšlé zahrady. Jediným jejím společníkem byla lucerna. Najednou pocítila, jak se jí kolem těla ovíjí chlad. Jako by se jí po těle plazily studené hadi...

Co teď? Vrátit se na Menfield a srazit se tam se zuřícím Rexem? Ne, počká, až se uklidní. Určitě se jí ale bude muset omluvit. Nezasloužila si takové chování. Myslela to přece dobře. Nejde o Rexovu neschopnost. Kdyby byl neschopný, otce by něco takového vůbec nenapadlo, ani by nesouhlasil s jejich sňatkem. Všechno je to jenom nedorozumění. Bude se muset smířit s tím, že nezvolila nejlepší okamžik k tomuto rozhovoru.

Rozhodla se, že se ještě kousek projde. Zamíří od jezírka k alejím a pak se po cestě vydá zpátky k zámku.

Vzhlédla k nebi. Bylo jasné a objevily se na něm první zářivé hvězdy. Jane je tu pozorovala při osamělých nocích, kdy byl Christian v Londýně a ona netoužila po ničem jiném než po jeho objetí. Hvězdy... Přála by si být jednou z nich. Zůstat na stejném místě, neměnit se, a přesto zářit mezi ostatními.

Našlapovala pomalu, ačkoli lucerna poskytovala dostatek světla. Navíc cesta byla čistá, nenarazila na žádné kameny ani větve. Boris se o zahradu postaral výborně.

Christian, Rosamunda, Belluah... Kolikrát se tu takhle procházeli. Kolikrát vytýkala Rosamundě, aby se držela staršího bratra a netropila hlouposti. Jako by to ta malá dívenka mohla pochopit.

Nenáviděla se. Měla zemřít místo nich, ona se teď měla smažit v pekle za to, jak se k Rosamundě chovala. Odpustí si to někdy? Může tuto osudovou chybu vůbec napravit?

Z myšlenek ji vytrhlo zašramocení mezi stromy. Zastavila se, cítila, jak se jí divoce rozbušilo srdce. Tohle nevypadalo na ptáky ve větvích. Tohle bylo něco mnohem většího.

„Je tu někdo?“ zavolala Jane příškrčeným hlasem a snažila se posvítit si lucernou.

Přistoupila blíž, když se hluk ozval znovu. Málem zděšeně vykřikla. Srdce jí v tu chvíli prudce poskočilo.

„Ozvěte se prosím!“

Nikdo se však neozýval. Jane vnímala, jak jí nebezpečně tuhnou nohy. Jestli teď neučiní krok, nebude toho schopná snad už nikdy. Nesmíš se nechat ovládnout strachem, opakovala si v duchu.

Postoupila o dva kroky blíž a natáhla ruku s lucernou před sebe. Tentokrát si byla jista, že ji někdo sleduje. Tam někde mezi stromy byl člověk.

„Ozvěte se!“ dodala si kuráže a pokoušela se nevnímat své kamenné tělo. Přinutila ho k dalšímu kroku, až jí konečně lucerna odhalila dlouhou siluetu.

Jane vyděšeně vykřikla a rychle ustoupila zpátky.

„Jděte pryč!“ zašeptal mužský hlas.

Věděla, že by měla křičet o pomoc, chtěla užuž otevřít ústa, když se stín začal pohybovat směrem k ní. Zastavil se však dřív, než stačil vstoupit do světla lucerny.

„Kdo jste?!“ podařilo se Jane vykřiknout. Hlas se jí při tom tak zachvěl, že jí připadalo, jako by ani nepromluvila ona.

„Nechci vám ublížit,“ ozval se znovu šepot. „Nemějte strach. Prostě se otočte a běžte zpátky. Všichni vás už určitě postrádají.“

Jane zalapala po dechu. Měla by ho poslechnout, okamžitě se otočit a rozběhnout se k zámku, nedokázala to však. Přestaly ji poslouchat nohy, ruku s lucernou měla stále nataženou před sebou.

„Tak kdo jste?“ podařilo se jí nakonec promluvit.

„Proč mě neposlechnete?“

„Já... Já...“

„Je to tak snadné! Zmizte!“ Tentokrát to skoro zakřičel.

Jane nemohla couvnout. Najednou z ní spadl veškerý strach a zmocnila se jí zvědavost. Kdo je ten muž, proč se schovává ve stínu a co pohledává v jejích zahradách? Je to nějaká léčka krále? Byla to všechno jen další hra, aby uvěřila a spadla mu rovnou do pastí? Ne, přece nebylo možné, aby se znovu nechala takhle oklamat! Proč ji Rex jenom opouštěl?!

„Neodejdu, dokud mi neřeknete, kdo jste!“

Muž se zasmál. Zdálo se, jako by váhal, jestli má přistoupit blíž a odhalit se, jeho stín se totiž v jednu chvíli pohnul, pak se však stáhl zpátky.

„Jste stále tak zvědavá...“

„My dva se známe?“

„Je to důležité vědět, jestli se známe?“ zašeptal znovu muž mezi stromy.

Jane měla sto chutí vykročit prudce vpřed a odhalit ho. Měla však pocit, že víc než ona se toho děsí on.

„Pro mne ano,“ řekla odhodlaně

„Zvedněte tu lucernu výš.“

„Proč?“

„Chci vidět váš obličej.“

„Neuvidíte ho, dokud neuvidím já vás!“ prohlásila Jane. Nepřestávala doufat, že muž nakonec opustí tmu, která ho skrývala.

„Nechtějte ho vidět.“

„Ale já na tom trvám!“

„Tak zvedněte tu lucernu výš,“ zopakoval znovu muž.

„Proč pořád šeptáte?“

Když nepřicházela odpověď, Jane se rozhodla ustoupit a pozdvihla lucernu, aby osvětila její obličej.

„Jste ještě krásnější než kdy předtím...“

Jane nechala ruku volně klesnout, když ji muž zarazil výkřikem. „Ne! Nechte ji tak ještě chvíli. Prosím.“

Jane si vzdychla. Co si má o tomto setkání myslet? Kdo to je? Proč chce vidět její tvář, zatímco odmítá odhalit tu svoji?

„A teď vy! Pojd'te blíž!“

„Dovolte mi zůstat v temnotě, prosím. O nic víc vás nežádám.“

„Proč žádáte zrovna tohle? Prosím, řekněte mi, kdo jste, odkud mne znáte! Copak toho žádám tolik?“

„Ani nevíte, jak moc žádáte.“

Jane netušila, jak jinak ho přesvědčit. Odvážně tedy učinila dva kroky vpřed, když najednou ze tmy vyletěla ruka a zadržela ji.

„Dál už ani krok!“

Opět ji polila vlna strachu. Jeho hlas zněl tentokrát výhrůžně. Co by udělal, kdyby ho neposlechla, kdyby se nezastavila? Raději to však nechtěla pokoušet.

„Proč mě tak mučíte?“

„Mučím vás?“

„Ano. Viděl jste mou tvář. Z vašich slov jsem pochopila, že jsme se někdy již museli setkat. Copak chcete, abych se myšlenkami na to utrápila?“ pokusila se ho obměkčit klasickou ženskou lstí.

„To se vám nepodobá. Nejste jako ostatní ženy, nikdy jste takhle muže neklamala,“ zazněla odpověď ze tmy.

„Máte pravdu, nikdy jsem to nedělala. Znáte mě víc, než si vůbec chci připustit. Ale v jednom jsem nelhala. Nepřestanu myslet na to, kdo jste. Dnem i nocí, dokud to nezjistím.“

„Měla byste už jít.“

„Víc mi neřeknete?“ zaúpěla Jane.

„Neměli jsme se potkat! Takhle jsem to neplánoval! Teď už musím jít, je příliš pozdě... Zapomeňte na mě!“

Začal se vzdalovat a v ten okamžik se Jane zmocnila zvědavost. Musela zjistit, kdo ten muž je, zároveň se ho neodvažovala sledovat, vydat se za ním do tmy a...

„Počkejte, prosím! Promluvíme si ještě někdy?“

„Je to zbytečné... Už...“

„Prosím!“ žadonila Jane a bývala by si před ním klekla na kolena, aby ho přesvědčila. Nechápala sebe samu, ale nepřála si nic jiného než se s ním znovu setkat a konečně ho přesvědčit, aby opustil svůj úkryt a odhalil se jí.

„Proč o to tolik stojíte?“

„Já nevím,“ hlesla Jane. „Já nevím, ale nepřestanu po vás pátrat, dokud neodhalím, kdo skutečně jste a jaký důvod mělo tohle setkání.“

Muž se odmlčel. Pak opět přistoupil blíž, ale zůstal mimo světlo lucerny. Jane sledovala, která místa ještě lucerna ozářila a modlila se, aby konečně skončila tahle hra na schovávanou a muž jí ukázal svou tvář. Zastavil se však v dostatečné vzdálenosti od svitu.

„Žádné setkání být nemělo, je to jen náhoda.“

„Náhody neexistují,“ namítla Jane.

„Co tedy?“

„Je to osud, který vede naše cesty. Jednu jste tu moji zkřížil a já chci znát důvod!“

„Jste vytrvalá a odhodlaná dosáhnout svého, vidíte? Zapomněl jsem, s jakou ženou mám tu čest. Musím už jít.“

„Chápu, že už musíte jít!“ pokoušela se ho znovu zadržet Jane. „Chápu to. Ale slibte mi, že se tu ještě setkáme.“

„Slíbit vám můžu, co budu chtít, abych se vás zbavil.“

„Zítřejší večer?“ nenechávala se odbýt Jane.

„Budiž,“ souhlasil nakonec muž.

„Na tomto místě? Kdy?“

„Budu vás čekat před půlnocí. A přijďte sama.“

Pak už Jane slyšela jen vzdalující se rychlé kroky. Nepronásledovala ho, slíbil jí přece, že se tu zítřejší noc znovu setkají. Nevěděla proč, ale jeho slibu uvěřila. Zítřejší se s ním opět shledá a pak odhalí, kdo se nechával ukrývat temnotou.

Vydala se zpět k Menfieldu zbavená veškerého strachu. Ani jednou se neotočila, nepokoušela se zjistit, jestli na ni muž nechce zaútočit, jestli to celé opravdu nebyla jen dobře promyšlená léčka.

Hlavně o tom nesmí říct Rexovi.